

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 30/08/2024.

*****

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 10

Trong bài học hôm qua, có đồng tu cho rằng, từ lúc họ quy y, thọ giới, họ cẩn thận, nghiêm trì giới luật nhưng họ cảm thấy không có thọ dụng lớn, trong đời sống thường ngày mỗi khi gặp việc thì họ cảm thấy rất mệt mỏi. “*Giới*” là biệt giải thoát, chúng ta giữ giới nào thì chúng ta hoàn toàn được giải thoát khỏi giới đó, chúng ta không phạm phải giới đó một cách rất tự nhiên. Thí dụ, chúng ta giữ giới không nói dối thì chúng ta phải tạo thành thói quen không nói dối. Khi trong tâm chúng ta có ý định nói dối thì ý định đó đã bị chặn lại. Giới phải biến thành khởi tâm động niệm, hành vi của mình một cách tự nhiên. Trong vô hình chung, hành động tạo tác của chúng ta không vượt qua chuẩn mực của giới. Có người không thọ giới nhưng vẫn giữ giới được tinh chuyên.

Khi Bà Hứa Triết 101 tuổi, bà mới đến xin quy y với Hòa Thượng, bà hỏi Hòa Thượng: “*Hòa Thượng ơi, con có đủ tư cách để quy y Phật không?*”. Bà một đời hy sinh phụng hiến vì chúng sanh, tâm của bà thuần tịnh, thuần thiện, bà là tấm gương cho chúng ta. Hòa Thượng nói: “*Bà hoàn toàn đủ tư cách, bà được điểm 10*”. Người như bà thì khi giữ giới sẽ không gặp chướng ngại. Nhiều người cảm thấy trong đời nhân xử thế tiếp vật, làm việc gì cũng phải giữ giới nên họ cảm thấy mệt mỏi. “*Giới tướng*” là chúng ta chỉ giữ giới trên hình thức. Những người chỉ giữ giới trên hình thức trong nhà Phật gọi là không được đắc giới. Giới phải trở thành giới thể, biến thành khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của chúng ta. Người làm được như vậy mới đắc được giới thể. Chúng ta làm ở trên hình thức rất đẹp nhưng nội tâm của chúng ta trống rỗng thì chúng ta tu hành không có thọ dụng, không an vui. Người tu hành có tâm cảnh như vậy nhiều vô số kể.

Tôi thường nói, điều này giống như, chúng ta ở trong ngôi nhà giải thoát mà không được giải thoát, ở trong ngôi nhà an vui mà không được an vui. Chúng ta cảm thấy mình làm gì cũng không được, luôn cảm thấy mình như đang mắc lỗi. Chúng ta sợ mắc lỗi lắm nhưng chúng ta vẫn mắc lỗi là vì chúng ta chỉ chú trọng hình thức, không chú trọng nội tâm. Chúng ta tu học như vậy thì đời này và nhiều đời sau chúng ta sẽ không có hạnh phúc, an vui.

Chúng ta giữ giới không được ăn chiều nhưng chúng ta thường phải đi tiếp khách thì chúng ta vẫn ngồi ăn với khách, nhưng chúng ta tiết giảm việc ăn uống, khách cũng không cảm nhận được là chúng ta đang giữ giới không ăn chiều. Có người không

ăn tối, không ăn hành nên khi đến nhà người khác ăn cơm thì họ gấp hành, gấp tỏi bỏ ra bên ngoài. Chúng ta làm như vậy thì chúng ta sẽ cảm thấy khó chịu, và khiến người khác cũng khó chịu. Thí dụ, người khác kho đậu với hành thì chúng ta gạt hành qua một bên, chúng ta chỉ ăn đậu là được. Có người khi ăn bánh có trứng thì họ nhả trứng ra. Trước đây, tôi đi máy bay, trên máy bay không có đồ ăn chay, trong suất cơm của tôi có một miếng jum-bông, tôi gói miếng jum-bông lại để dành cho kiến và các chúng sanh khác, tôi ăn cơm không. Chúng ta tỏ ra mình là người tu hành, đi đâu chúng ta cũng giữ giới thì chúng ta làm ra dáng vẻ, gây phiền phức cho mọi người. Đây là chúng ta tu hành không đúng cách.

Khi được mời đi ăn đám cưới, tôi dặn mọi người không cần đặt mâm cỗ chay riêng vì như vậy rất tốn kém. Tôi vẫn ngồi chung bàn với mọi người, trên bàn có thể có nước tương, rau, bún hoặc rong biển, có món ăn gì thì tôi sẽ ăn món ăn đó. Chúng ta phải hài hòa, gần gũi với mọi người. Trước đây tôi cũng đã có thời gian giữ giới không đúng cách như vậy, tôi tự lập định ra rằng người tu hành phải làm như vậy nhưng sau đó, tôi tự hỏi, có cần thiết phải như vậy không! Chúng ta phải khéo léo, không tạo ra sự lập dị. Mọi người cảm thấy người tu hành khó gần gũi, không hài hòa vậy thì họ chắc chắn sẽ không muốn tu.

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Con chân thật phát tâm làm những việc từ thiện xã hội, trong tâm muốn y theo pháp sư, y theo đại chúng để hoàn thành viên mãn tâm nguyện này, thế nhưng ngay trong lúc làm, con gặp rất nhiều khó khăn vậy con phải nên làm như thế nào cho tốt?”*. Người hỏi điều này không phải chân thật phát tâm làm công việc xã hội vì họ trong tâm có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước nên họ mới có chướng ngại. Họ chỉ cần buông bỏ phân biệt, chấp trước thì họ sẽ làm được. Hòa Thượng dạy chúng ta: **“Việc tốt cần làm, nên làm, không công, không đức”**.

Hôm trước, tôi đọc được tin tức, có một người sống ở Úc, họ có nhà lầu, siêu xe nhưng trong suốt 5 năm đều xin trợ cấp thất nghiệp của Chính phủ. Cảnh sát đã điều tra vụ việc và bắt giữ anh ta. Tiền trợ cấp thất nghiệp để cứu giúp những người khó khăn nhưng có người trục lợi, chiếm đoạt tiền của Quốc gia.

Chúng ta làm từ thiện để giúp những người khó khăn nhưng có những người không khó khăn nhưng vẫn tìm cách lấy những đồ từ thiện đó. Họ tham cầu thì đó là việc của họ. Chúng ta biết thì lần sau, chúng ta đến nơi khác để tặng quà cho những người chân thật cần giúp đỡ. Từ bi phải có trí tuệ. Từ bi không có trí tuệ thì sẽ trở thành họa. Chúng ta đem tài vật cứu những người cần được cấp cứu. Thí dụ, chúng ta giúp những người đang cần gạo, cần tiền để cho con của họ được đi học. Chúng ta không dùng tiền của các nhà hảo tâm phục vụ cho những người *“tự tư tự lợi”*. Nhà Phật chú trọng đến trí tuệ. Chúng ta làm việc có trí tuệ soi chiếu thì việc làm của chúng ta mới có thể tốt.

Thí dụ, chúng ta đi mua đồ để phóng sanh, người khác bảo chúng ta trả bao nhiêu tiền thì chúng ta trả bấy nhiêu tiền thì đây là chúng ta đã không có trí tuệ. Có thể số cá đó chỉ giá trị khoảng 6 triệu mà người bán nói 10 triệu, chúng ta trả tiền theo yêu cầu của họ luôn thì chúng ta đã giúp người khác thỏa mãn lòng tham. Chúng ta tu hành mà không có trí tuệ thì mọi người tưởng chúng ta bị “khùng”.

Hòa Thượng nói: **“*Khi chúng ta gặp khó khăn, chúng ta phải tử mĩ quán sát, khó khăn từ ở nơi mình hay nơi người. Nếu chúng ta tìm ra được nguyên nhân thì chắc chắn khó khăn, chướng ngại sẽ mất. Vấn đề của chúng ta liền được giải quyết. Đạo của cảm ứng là ở sự chân thành. Chúng ta đích thực xả mình vì người thì khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của chúng ta đều chân thật vì người. Chúng ta chân thật xả mình vì người thì cảm ứng này bất khả tư nghị, không phải nghĩ bàn*”**. Người chân thành sẽ cảm ứng đến những người chân thành, người háo danh háo vọng thì sẽ chiêu cảm đến người háo danh, háo vọng. Chúng ta làm trên danh nghĩa là vì người nhưng thực ra là chúng ta vì mình thì cảm ứng chắc chắn sẽ ngược lại.

Năm vừa qua, chúng ta tổ chức được 13 trại hè miễn phí cho cộng đồng, mọi người không hiểu tại sao các Thầy cô luôn tràn đầy năng lượng, làm việc một cách mạnh mẽ, không biết mệt mỏi, kết hợp với nhau một cách thuận thực như vậy. Chúng ta chân thật xả mình vì người vì cảm ứng sẽ bất khả tư nghị. Người thế gian không “*xả mình vì người*”, làm gì cũng mong có được lợi, làm gì cũng cần giám sát. Các vườn rau, các cơ sở sản xuất đậu của chúng ta cũng như vậy, mọi người đều muốn làm ra những bìa đậu ngon nhất để mang tặng, trong khi đó, những người bán đậu thường thì chỉ nghĩ làm sao có thể lãi nhiều nhất. Người thế gian không thể biết được những nghịch lý này vì họ không chân thật xả mình vì người.

Hòa Thượng nói: **“*Cư sĩ Lý Mộc Nguyên của Cư sĩ Lâm Singapore là một người làm ra tấm gương rất tốt, ông hoàn toàn không có chính mình, toàn tâm toàn lực vì Phật pháp, hoằng hộ Phật pháp; vì chúng sanh làm tất cả những việc lợi ích chúng sanh nên cảm ứng này rất rõ ràng*”**. Ở Cư sĩ Lâm, từ thứ hai đến thứ sáu, mỗi ngày nhà ăn nấu khoảng 3000 đến 4000 suất ăn cho mọi người. Tôi đã đến đó ăn hai lần, mỗi lần khoảng 7 ngày, mọi người có thể ăn thoải mái, ở đó chỉ ghi tờ giấy nhắc mọi người lấy đồ ăn vừa đủ. Cuối tuần, nhà ăn nấu từ 4000 đến 5000 suất ăn, đồ ăn hoàn toàn miễn phí, hoan nghênh tất cả mọi người đến ăn.

Hòa Thượng nói, nhà ăn ở cư sĩ Lâm chưa bao giờ cần mua gạo, rau, đậu, trái cây, dầu ăn... hàng ngày, thực phẩm luôn được mọi người chở đến “*ùn ùn*”. Buổi sáng, khi mọi người mở cửa nhà hàng thì đã thấy thực phẩm để kín ở cửa. Ở nhà ăn, có kho đông lạnh rất lớn, trong đó luôn đầy kín các loại thực phẩm. Nhà ăn có một ban chuyên lên thực đơn các món ăn một cách nghiêm túc. Mọi người đều không biết thực phẩm đó do ai mua, các nhà hảo tâm chuyển tiền cho cửa hàng để các cửa hàng

chuyển thực phẩm đến. Chúng ta vô điều kiện cho đi thì người khác cũng mang đến vô điều kiện. Hòa Thượng nói, hằng ngày, mọi người phải dùng xe nhỏ để chở thức ăn đến tặng các viện dưỡng lão và nơi của các tôn giáo bạn

Chúng ta có chướng ngại vì tâm chúng ta không chân thành, tâm chúng ta “*tự tư tự lợi*”, háo danh, háo vọng. Có người hỏi Hòa Thượng, từ ngày Ngài giảng Kinh nói pháp, làm việc lợi ích chúng sanh thì Hòa Thượng có bị chướng ngại không. Hòa Thượng suy nghĩ một chút và trả lời: “*Tôi không hề có chướng ngại!*”. Hòa Thượng chân thật xả mình vì người, không có một chút mong cầu nên Ngài không có chướng ngại. Người thế gian làm gì cũng mong cầu hậu báo. Nếu chúng ta có mong cầu là chúng ta đã có vì mình vậy thì chúng ta sẽ có chướng ngại.

Nhiều người làm công tác xã hội nhưng không có cảm ứng nên họ thôi tâm. Hòa Thượng nói, trước hết, chúng ta phải tìm ra nguyên nhân của chướng ngại do mình hay do người. Nguyên nhân của chướng ngại chắc chắn là ở mình. Chúng ta có mong cầu, có phân biệt, chấp trước nên chúng ta có chướng ngại. Hòa Thượng nói: “***Chỗ mình ở mà người ta muốn dành thì mình nhường, việc mình đang làm mà người khác muốn dành làm thì chúng ta cũng nhường vậy thì chúng ta không có chướng ngại!***”. Chướng ngại là ở nơi chính mình!

Có người hỏi Không Lão Phu Tử là khi họ làm việc họ phải giữ tâm như thế nào cho đúng. Không Lão Phu Tử trả lời bằng ba chữ là: “*Tu vô tà*”. Tâm chúng ta không “*tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tham, sân, si, mạn*”. Chúng ta có tư tưởng tà vạy, tham cầu danh lợi, thỏa mãn năm dục thì những việc làm của chúng ta sẽ sai. Người khác cho chúng ta “*danh vọng lợi dưỡng*” chúng ta cũng không cần nhưng có những người phải đi mua danh lợi. Những người có tư tưởng tà vạy luôn nghĩ cách để có càng nhiều càng tốt. Chúng ta có ý niệm chánh thì chúng ta làm việc gì việc đó cũng là chánh. Ý niệm của chúng ta tà thì chúng ta làm việc gì việc đó cũng là tà.

Chúng ta phải làm mọi việc bằng tâm chân thành, niệm Phật một cách chân thành. Chúng ta làm việc một cách chân thành, thậm chí, chúng ta ăn cơm, ngủ nghỉ cũng phải ăn, ngủ một cách chân thành. Chúng ta thường nằm xuống nhưng không ngủ ngay mà chúng ta nằm vọng tưởng, nghĩ đến những được mất, thiệt hơn trong ngày nên chúng ta bị mất ngủ. Nếu chúng ta nhắc mình 3 giờ 30 phút phải dậy lạy Phật, học tập một cách nghiêm túc thì chúng ta sẽ không dám nằm vọng tưởng.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta phải hoằng hộ chánh pháp, thúc đẩy chuẩn mực Thánh Hiền, lợi ích chúng sanh***”. Đây là tâm vô tà, tâm chánh đại quang minh. Chúng ta có tâm này thì chúng ta sẽ không có chướng ngại. Chúng ta vì “*cái ta*” nên chúng ta rất khổ. Thế gian này không có gì là thật nhưng chúng ta quá chú trọng đến cái ta, tất cả khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật đều có hình bóng của cái ta.

Chúng ta có “*cái ta*” thì tư tưởng của chúng ta đã tà. Tôi nhận thấy, 99% chướng ngại của chúng ta là ở nơi chính mình. Người khác dành thì chúng ta nhường, người khác dành nhiều lần thì chúng ta nhường nhiều lần vậy thì chúng ta làm sao có chướng ngại? Chúng ta hiểu thấu lý nhưng trên sự, chúng ta vẫn không làm được.

Chúng ta thường chỉ nhường hai lần, chúng ta tự đặt giới hạn đó là chúng ta không nhường đến lần thứ ba. Chúng ta không nên đặt giới hạn đó mà chúng ta nên tùy thuận tất cả mọi việc. Hòa Thượng không có chướng ngại vì Ngài không có tâm tư riêng. Hòa Thượng phải dọn nhà 6, 7 lần vì học trò có ý chiếm nơi ở của Ngài, họ chưa cần nói ra thì Hòa Thượng đã đến nơi khác. Khi Ngài đến nơi khác, các Phật tử sửa nơi đó khang trang, sạch đẹp thì lại có người có ý chiếm, mọi người vừa có ý thì Ngài đã chuyển đi nơi khác.

Hòa Thượng ở nhà Cư sĩ Hàn Anh trong suốt 30 năm, Ngài giảng Kinh nói pháp không ngày nào gián đoạn. Ban đầu ở đó chỉ là một mảnh đất, sau đó, mọi người cùng góp công xây dựng trở thành nơi để mọi người cùng tu tập. Khi Cư sĩ Hàn Anh mất, con trai bà là Cao Quý Dân đã đuổi Hòa Thượng và tăng chúng đi để lấy lại nhà.

Trong suốt cuộc đời hơn 90 năm, Hòa Thượng gặp rất nhiều thăng trầm nhưng Ngài không có chướng ngại. Những khổ đau chúng ta nhận đều là do nhân duyên phước báu nhiều đời. Hòa Thượng nói: “***Tất cả đều là chúng ta tự tác tự thọ***”. Trên “***Kinh Nhân Quả***” nói: “***Muốn biết nhân đời trước thì hãy nhìn quả hiện tại. Muốn biết quả đời sau thì nhìn vào nhân hiện tại***”. Đời này, chúng ta có cuộc sống đầy đủ, tốt đẹp là do đời trước chúng ta đã tu nhân, tích đức. Đời này chúng ta phải ly tán, trải qua kiếp nạn khắc nghiệt là do đời trước chúng ta tạo nhân xấu. Chúng ta muốn biết đời sau, chúng ta như thế nào thì chúng ta nhìn xem đời này chúng ta đang tạo nhân gì. Đời này chúng ta phải tích cực hy sinh phụng hiến, xả mình vì người, vì Phật pháp, vì chuẩn mực Thánh Hiền, làm ra tấm gương tốt nhất cho người. Chúng ta tu hành đúng như lý như pháp thì tự nhiên chúng ta sẽ trở thành tấm gương cho người.

Tối hôm qua, chúng ta học “*Thập Thiện Nghiệp Đạo*”, Hòa Thượng dạy chúng ta: “***Vì người diễn nói***”. Chúng ta làm, chúng ta diễn chính là chúng ta đã nói cho người. Người khác nhìn hành động, việc làm của chúng ta thì họ hiểu hết tâm cảnh của chúng ta. Họ nhìn thấy việc làm của chúng ta họ sẽ biết tâm chúng ta chân thành, “*chí công vô tư*” hay tâm chúng ta là tâm hư danh, ảo ảnh.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!